

NO: 1

SANAL

Aylık Teorik E-dergi

Dosya:

Doğudan Doğan
Vicdani Red

Yunanistanlı Vicdani Redçi
Lazaros Petromelidis

Öldürmeyeceksin!
J. K. Van Der Veer

Barış Güçlerinin Marşı

Askerlik Kalkabilir;
Peki ya Ordu?

Üniformalı Cinsel
Tahakküm: Bir Amerikan
Değeri

Savaş, Kâr İçin Yapılan
Kıyımdır: Afganistan ve
Terörle Savaş

Kitap: 21.yy
Anarşizmi: Yeni Yüzyıl
için Ortodoks Olmayan
Fikirler

KAMUFLAJ YANILTIRI!

ANTI-MİLİTARİZM

Zorunlu Askerliğe ve
Militarizme Karşı Manifesto

Bertrand Russell:
Matematikçi, Filozof
ve Savaş Karşıtı

Cümleten merhaba;

Sanal, aylık radikal politika ve teori e-dergisi, dünyada dönen radikal teorinin Anadolu'da dolaşımını kolaylaştırma isteğimizin bir ürünü. Bu sebeple de esasen bir çeviri dergisi olarak kurulandı. Böylelikle, hem güncel tartışmaları düzenli olarak ve sıcaklığına size taşımayı hem de son dönemde iz bıraktığımız ya da önemli olduğunu düşündüğümüz bazı yazılara kendimizce bir alan yaratmayı umuyoruz.

Politik düzlemde çeşitliliği artırmak amacıyla çıkan Sanal, bu çeşitliliği içeriğine de yansıtıyor: güncel teori tartışmaları, radikal politika, gruplar, toplumsal hareketler, farklı tarih okumaları, kültürel akımlar, yeni toplumsal hareketler ve anarşizm. Anlamlı bulunan her fikir potansiyel olarak bir Sanal yazısı olabilir. Bu dergi sizin yazılarınızı da yayınlatabilir ve dahi, katkınızdan faydalanabilir. (İletişime geçmek isterseniz, mail adresimiz bu sayfada. Sanal, çeşitliliği amaç edinmekten ziyade radikal bir

dönüşümün gerçekten ve gerçek olmasını istediği için destekler. İktidar kurmaz. Politik alana egemen olmak gibi hevesleri yoktur. Asıl derdi, yazdığı-çizdiği şeylerin radikalizmi hedefleyen düşünceye heyecan, yaratıcılık ve hareket olarak geri dönmesidir. Eğer bu istek bir güç çatışmasına dönüşecekse, bunun sosyal gerçeklik içinde oluşmasını arzular.

Peki derginin ilk sayısında neler var? Açıkçası, anti-militarizm konulu bu ilk sayı beklediğimizden daha fazla yerel gündem ve söyleşi ağırlıklı oldu... Militarizm, bu toprakların yakıcı sorunlardan biri olduğundan, biz de meselenin yerelinden mücadeleye odaklanmak istedik ve "Doğudan Doğan Vicdani Red" dosyasını hazırladık. Dosyanın yanı sıra, ilerleyen sayfalarda kapak konusuna eğilen çeşitli çeviriler ve yazılar bulabilirsiniz. Bunların haricinde, bu sayıda bir de kitap değerlendirmesi var. Sanal'ın gelecek sayılarında, yine anti-militarizmle ilgili ancak bu defa yer veremediğimiz eksik kalan pek çok konuyu ve yayınlamak istediğimiz çevirileri size ulaştırmaya devam edeceğiz.

Gözünüz yanılmasın,
Dayanışmayla.

İletişim:
sanalteori@gmail.com
Web Sitesi
www.sanalteori.net

Yazılar ve çevirilerde
kaynak gösterilmiştir.
Görsel malzemelerin (çoğu)
www.anti-war.us

İçerik

- 3 Öldürmeyeceksin
- 4 Üniformalı cinsel tahakküm bir Amerikan değeridir
- 6 Benim ülkem, güvensizlik ve Korku için uğraşılıyor
- 8 Bertrand Russell
- 10 Dosya: Doğudan doğan vicdani ret
- 11 Sami Görendağ
- 15 Cüneyt Caniş
- 17 İbrahim Yılmaz
- 19 Kitap: 21.Yüzyıl anarşizmi: Yeni binyıl için orthodox olmayan fikirler
- 21 Savaş oyunları
- 23 Askerlik kalkabilir peki ya ordu?
- 25 Barış güçlerinin marşı
- 31 Zorunlu askerliğe karşı manifesto

“ÖLDÜRMEYECEKSİN”

*Midelburg bölgesi ulusal
ordu komutanı Bay
Herman Sneiders'e;*

Sayın bayım, geçen hafta yasalar gereği orduya katılmam için belediye ofisine gelmemi belirten bir belge aldım. Bildiğiniz üzere belediye ofisinde bulunmadım ve bu mektubu gelmeye niyetli olmadığımı sizlere açıkça bildirmek için yazıyorum. İyi biliyorum ki, ağır bir yükün altına giriyorum, çünkü yasalarca beni cezalandırma hakkına sahiptir. Yine iyi biliyorum ki, bu hakkınızı kullanmaya çekinmeyeceksiniz. Ancak mevcut durumdan korkuyor değilim. Çünkü beni ayakta tutan sebepler, bu yükü kaldırmamı sağlayacak kadar güçlü.

Bir Hıristiyan olmamama rağmen, metnin başlığı olan, insanlığın doğasına, insan zihnine kök salmış bu buyruğu -ki bu kutsal emirlerden biridir- çoğu Hıristiyan'dan daha iyi anlıyorum. Genç bir erkekken, bana askerlik

zanaatının, öldürme sanatının öğretilmesine izin vermişim. Artık kararımı değiştirdim. Başkalarının emri ile kimseyi öldürmeyeceğim, vicdanımda, sebepsiz yere kara bir leke bulunmasına izin veremem.

İnsanlığı, öldürmekten veya katliamdan daha çok alçaltan başka bir şey söyleyebilir misiniz? Öldürmek gibi bir yeteneğim olmadığı gibi bir hayvanın öldürülüşünü görmeye bile katlanamam; bu yüzden vejetaryen oldum. Ancak şimdi bana hiçbir zarar vermemiş insanları öldürme emri veriliyor; çünkü anladım ki, askerlere ağaçların yapraklarını ve dallarını vursunlar diye öğretilmiyor silah kullanmak. Belki de, ulusal ordunun toplumsal düzeni koruduğu yönünde bir savunmada bulunacağız. Bay Kumandan, size cevabım şu olacaktır: sizin savunmanızı ancak toplumumuzda gerçek bir düzen olsaydı, insanlar acı çeker halde yaşamasaydı, bazıları lüks içinde yaşarken bazıları açlıktan ölmeseydi kabul edebilirdim. Ancak o zaman gözümde toplumsal düzenin koruyucuları olurdunuz, şimdi değil. Bay kumandan, birbirimize oyun oynamak zorunda mıyız? İkimiz de sosyal düzeni korumanın yoksul emekçilere karşı zenginleri desteklemek olduğunu biliyoruz. Yoksa ulusal

ordunun Rotterdam'daki son harekette, ne amaç taşıdığını bilmediğimi mi düşünüyorsunuz? Askerler etkilenen ticarethanelerin mallarını korumak için sebepsiz yere saatlerce görev başında olmak zorunda kaldı. Şimdi, bir an bile kendi hakları için mücadele eden emekçileri vurduğumu düşünebilir misiniz? Sanmıyorum ki bu kadar kör olasınız. Sizin istediğiniz gibi o tek tip itaatkâr askerlerden biri haline gelemem.

Bütün bu nedenlerden, özellikle de başkasının emri ile öldürmeye duyduğum nefretten, ulusal bir asker olarak hizmet vermeyi reddediyorum. Sizden, bana ne bir üniforma ne de bir silah göndermemenizi rica ediyorum, çünkü kararlıyım, onları kullanmayacağım.

Sizi selamlıyorum Bay Kumandan,
J.K. VAN DER VEER

Kaynak:
http://en.wikisource.org/wiki/The_Beginning_of_the_End

Not: Bu metin bilinen ilk vicdani red açıklamalarındandır.

Linda Burnham
Counterpunch

Üniformalı Cinsel Tahakküm: Bir Amerikan Değeri

Ebu Garib'ten dünyaya yansıyan cinsel istismar ve aşağılama görüntüleri Birleşik Devletler ordusunu tanımlayan karmaşık ırkçılık, misojini*, homofobi, millî kibir ve hiper-erillik örgüsünü gözler önüne serdi. Askeri cinsel tahakküm, ne Amerika'nın temsil ettiği değerlere aykırı, ne de birkaç kendini bilmezın başının altından çıkmış münferit vakalardır. Bu, gündelik bir uygulamadır. "Münferit vaka" savunmaları hem konuşmaya değmeyecek ölçüde yetersiz

hem de tamamen samimiyetsiz. Bu tür bir yaklaşım, olayı bireysel bir hak ihlaline indirgediği ölçüde orduya kullanışlı bir kalkan sağlamanın yanı sıra acı gerçekleri gözden kaçırmaya yarıyor. Ebu Garib fotoğrafları sadece olayın faili olan 372. Askeri Polis birimindeki askerler değil tüm ulusumuz hakkında fikir veriyor.

Başkanımızın da açıkça ifade ettiği üzere, Irak'ı işgal etmemizin sebebi Iraklı muhalefete diz çöktürmektir. O halde, askerlerin bu sebebe

uygun davranmasının nesi ters? Iraklı bir adamın ağzının hemen yanında bir diğeriın penisi olduğu halde diz çöktürülmesi senaryosu hepimizi şoke etti. Ne var ki, liderlerimizin Araplara ve Müslümanlara çıplak aşağılamayı reva gören çağrılarını sadece birkaç serseri askerın kulağına çalınmakla kalacak denli sessiz de sayılmazdı. Iraklı tutsaklar kadın iç çamaşırları giymeye zorlandılar. Kadınların orduda da eşit haklara sahip olmasını savunanların dikkatine! Alçalma ve zayıflık bu orduda hâlâ dişilikle tanımlanıyor.

Tutsak suüstimalinin bir numarası Er Lyndie England'ın rolünden de pek çok anlam çıkarmak mümkün şüphesiz. Kusuru gayet açık görünüyor ve muhtemelen yuvaya

döndüğünde kendi bildiği yoldan ruhu için mücadele etmek zorunda kalacak. Ama England, Birleşik Devletler ordusunun Irak'ta sahneye koyduğu cinsel uyum hikâyesinin ilk kapak kızı da sayılmaz hani. Jessica Lynch ilkti. Mekân ve konumlarının dayattığı sınırlamalardan yakayı sıyırmaya çalışan iki temiz yüzlü, işçi sınıfı kökenli, taşra kızı. Nitekim sıyırdılar da, zamanında ulusu seferber etmek için barbar güruhun elinden kurtarılması gereken, tehlike altındaki cesur kadın imgesine başvuran bir kurumun kollarında. Sıkıntılı bir ulusun tedirginliklerini hafifletmek uğruna "öteki"ni kurban etmekten çekinmeyecek bir kurumun. England, Iraklı adamın efendisi rolünü oynarken aynı zamanda millî fütuhât zihniyetini de cinselleştiriyordu. Askerileştirilmiş erillik inşasına katkıda bulunan biri olarak England yepyeni ve korkutucu bir arketip** de sunmuş oluyordu:

Cinsel, ulusal, ırksal ve dinsel aşağılamanın bir aracı olarak

ezen ulus dişisi! Özgürleşme için kulağa nasıl geliyor bu?

England bir yana, Ebu Garib'deki sahneler, askeri hiper-erilliğin bir ögesi olarak cinsel tahakkümü gözler önüne seriyor. Denver Post'un dehşet verici yayınlarından anladığımız kadarıyla, üniformalı cinsel tahakküm hiç de nadir yaşanan bir şey değil. Diğer yandan, zaten ordumuz da her gün binlerce ama binlerce kadının cinsel yaşamının zapturapt altına alınıp uzak diyarlarda görevli personelin arzuları için seferber edilmesi üzerine inşa edilmiştir. Görünüşe göre Birleşik Devletler, dünya üzerindeki diğer devletleri kendi yüksek jeopolitik çıkarlarına tabi kılarken aynı zamanda kendi kadınlarının -her zaman fakir kadınlarının tabii- önemli bir bölümünü de cinsel anlamda feda ediyor. Askeri fuhuş askerler için bir rahatlama, bir eğlence kaynağı olarak görülüyor. Ebu Garib'deki cinsel aşağılamanın amacı istihbarat almak olarak açıklansa da fotoğraflar daha çarpık bir hikâye sunuyor. Oradaki neşeli yüzlerin bize anlattığı şey şu: Iraklı erkekleri cinsel tahakküm altına almak suretiyle, Irak ulusunun mecazen ırzına geçilmesini "canlandırmak" çok eğlenceliydi!

Kendilerine oyuncu ve yönetmen payeleri biçen gardiyanlar diledikleri her şeyi yapmakta özgür olduklarını bildiklerinden inanılmaz mutlu görünüyorlar. Onların böyle düşünmesi Amerika'nın temsil ettiği değerlere aykırı mı? Komutanlarının tüm Irak halkına hitaben verdiği mesajı düşünülünce pek sayılmaz: "Bizim hükmetme kapasitemiz karşısında boyun eğeceksiniz, biz de bütün dünyanın muhalefetine rağmen bu kapasitemizi kullanacağız" İşlenen fiilin bir suç olarak kabul edilmesine dair dönen tartışma epey riskli bir siyasal tango halini aldı. Bu tartışma daha da derinleşecek. Oradaki askerlerden en tepeye kadar herkesin sorumlu olduğu gerçeği sorgulanmasa da, suç çok daha derinlere işliyor. Sabah kalkıp gerçekle yüzleşmek zor

gelebilir ama aslında hepimiz suçluyuz. Askeri canavarı besleyen temsilcileri biz seçiyoruz. Sadistleşen hiper-erilliği biz onurlandırıp, Arnold Schwarzeneger örneğinde olduğu gibi onu en iyi şekilde sergileyenleri biz vali yapıyoruz. İşkence ve disiplin uğruna adalet sistemimize devasa kaynakları biz ayırıyoruz. Ve tabii durmadan kendimizi yalan söylüyoruz. Dünya artık Amerika'nın o yırtık pırtık olmuş masumiyet söyleminden yoruldu, dahası içten içe buna karşı öfke doldu. Ebu Garib'deki askerler o sapkın davranışlarıyla kendimizi görmemizi engelleyen perdeyi de aralamış oldular aslında. Bakmaya cesaretimiz var mı? Değişme iradesini gösterebilecek miyiz?

Kaynak:
<http://www.counterpunch.org/burnham05222004.html>
* [Kadın düşmanlığı]
** [İlk örnek]

Lazaros Petromelidis

"Benim Ülkem, Güvensizlik ve Korku için Uğraşüyor"

Cuntayı hatırlıyorum, askeri rejimin benim büyüdüğüm yoksul mahalle olan Drapetsona'ya saldırdığı korkuyu da. Fakat bu durum, çoğu çoktan solcu olarak etiketlenmiş ve hedeflenmiş olan mahalle sakinlerinin, radyo yasağına karşı koymalarına ve her aksam farklı bir evde toplanıp BBC ve Deutsche Welle dinlemelerine engel olamamıştı.

Cuntanın subaylarından biri okula geldiğinde, işler ters giderse başı belaya girer diye müdürümüzün ne kadar endişelendiğini hatırlıyorum.

Babamın köyündeki Bulgar düşmanlar - kuzeydeki tehlike- üzerine yapılan tartışmaları hatırlıyorum. Goumenissa'daki üç bin askeri ve Polykastro'daki, Axioupoli'deki, o zamanki "demir perde" sınır boyundaki bütün şehirlerdeki sayısız askeri de. Ve bir sabah Bulgarlarla Yugoslavların artık düşman olmadığını öğrendiğimizi. Düşmanlar "kuzeyde" değilmiş artık, "doğudalarmış."

Silah altına alınan askerlerin, Kilkis'teki gece kulüplerinde dans ederken, yavaşça ve törensel hareketlerle üniformalarının düğmelerini çakıyla keserek açtıklarını gördüm. Arkadaşlarımın askere alınma tarihlerini biraz olsun erteletebilmek için kendilerini yaraladıklarını gördüm. Diğerleri kendilerini askeri hastaneden, Palaskas Talimhahı'na geri götürecek otobüsün önünde ağlıyorlardı.

Askeri yürüyüşlere gittim. Kahramanların heykellerine çelenkler bıraktım. Baş öğrenci olarak bayrağı

taşıdım. Milliyetçi duygulu şiirler okudum. Okuldaki tiyatrodaki Kugi'yi havaya uçuran keşiştim. 1974 hareketinde dayımın savaşmaya çağırıldığını gördüm. 1987 yılında, Dedeağaç'ta savaş hazırlığına çağırıldıklarında askerlerin ağlayışlarını ve elvedalarını kuzenimden dinledim. Ve eğer bunların hepsi eski hikâyelerse, size bugün ne gördüğümü söyleyebilirim. Büyüdüğüm ve yaşadığım ülkenin, silah üretiminde ve gereksiz savaş araçları alımında dünyada birinci sırada olduğunu görüyorum. Hayatta kalmak için tek gerçek düşmanı "topluma" ve hayali düşmanlarına savaş açmış bir sistemin can çekiştiğini görüyorum. "Toplumu" sürekli olarak kendi kuralları ve ihtiyaçları altında hapsedmeye çalışırken, bir yandan da umutsuzca kendi ayrıcalıklarını sürdürmeye çalışan bir sistem görüyorum. Milliyetçiliğin nasıl yaratıldığını görüyorum. Yunan nüfusunun bir kısmının komşularını "Çingene-Üsküplüler" ve "Moğollar" diye adlandırdıklarını görüyorum. Oğlumdan sadece biraz daha büyük olan on iki çocuğun geçen sene ve dört çocuğun bu sene orduda intihar ettiğini görüyorum. Bu çocukların, modern çocuk kaçırmanın kitlesel biçiminden -bunun bir benzeri de Osmanlı zamanındaki işgal

altındaki nüfusun durumuydu- geri dönenlerinin, yaşamak için göç etmek zorunda bırakılabileceklerini görüyorum; tıpkı elli yıl önce büyükbabalarının ve şu anda Trakya'daki yoksul sosyal sınıfın yaptığı gibi. Büyüdüğüm ve yaşadığım ülkenin sosyal uyum için değil, güvensizlik ve korku için uğraştığını görüyorum. Bu uğraşı, nüfusu ile karşılaştırılırsa, kocaman parazit bir askeri bürokrasinin ve onun tesislerinin varlığına dayalı kalkınmacı bir modeli izleyerek yapıyor. Bu sırada değerli üretici kaynaklarını tüketerek, rasyonel ve sürdürülebilir bir sosyal kalkınma ihtimalini tamamen ortadan kaldırıyor.

Ben kahramanlar istemiyorum. Ben anıtlar istemiyorum. Ben chimeralar*, yanlısamalar, hayali düşmanlar ve yaratılmış mitler istemiyorum. Başka marşlar, başka ordular, başka milliyetçi düşünceler istemiyorum. Yıldırıcı ya da savunmacı bir doktrin istemiyorum. Zaten 45 yıllık yaşantımda bunları yeterince tecrübe ettim. Ben yaşam istiyorum. Hepimizin çocukları için gelecek ve umut istiyorum. Ve ben

amacımın kendi zamanlarına bile ayak uyduramayan beceriksiz politikacılar tarafından daha fazla yok edilmesini istemiyorum. Ben bunlar yüzünden yargılanıyorum. Biz bunlar yüzünden yargılanıyoruz. Biz bunları açıkça söylemediğimiz, başkalarıyla tartıştığımız, bunları değişmez doğrular olarak değil de tartışılabilir şeyler olarak gördüğümüz, kamusal bir tartışmanın başlamasını engelleyen sessizliğin örtüsünü kaldırma ihtiyacı duyduğumuz için ve bunu talep ettiğimiz için yargılanıyoruz. Her kim milliyetçilik ve militarizm, nefret ve tahammülsüzlük, gericilik ve manipülasyon istiyorsa istesin. Ben onlarla olamam. Ben bu defteri kapattım. Benim davamın özü: cuntanın yıkılışından 34 yıl sonra askeri mahkemeler, hâlâ vatandaşlar hakkında karar alıyor. Şurası açık ki, ben bu mahkemeye çıkmayacağım. Eğer mahkemem olursa ve gıyabımda hüküm verilirse; hiç şüphesiz bir baba, bir oğul, bir eş, bir çalışan, bir dost ve hepsinden öte özgür ve düşünen bir yurttaş olmamdan doğan ahlaki sorumluluğumu ve insan haklarımı uygulayıp, savunacağım.

Not: Bu yazı Yunanistanlı vicdani redçi Lazarus Petromenidis'in* Mahkemesiyle aynı tarihte (20 Mayıs 2008) Yunanistan'daki Eleftherotypia adlı gazetede yayınlanan yazısıdır.
"The Right to Refuse to Kill" dergisinin Mayıs 2008 sayısından çevrilmiştir.
* Yunanistanlı vicdani redçi, 45 yaşında, bugün 15. kez yargılanıyor.
**Ç.N. Chimera, Likya mitolojisindeki bir canavar, çok sayıda hayvanın uzuvlarına sahip

Sebastian U. Kalicha

Bertrand Russell: Matematikçi, Filozof ve Radikal Bir Savaş Karşıtı

Anti-militarizm, pasifizm ve vicdani ret en az savaşın kendisi kadar eski. Her savaş, sözle ya da eylemle çılgınlığına kafa tutan insanlar yarattı. Bu insanlardan birisi de her şeyden önce politikadan uzak çok ses getiren üç matematik araştırması Principia Mathematica ile ünlenen İngiliz filozof Bertrand Russell (1872-1970). Barış hareketiyle ilgili en bilinen çalışmaları Einstein-Russell Manifestosu gibi nükleer silahlara karşı olanlardır. Fakat bunun yanında büyük oranda kendisi ve Jean-Paul Sartre tarafından kurulan

Vietnam Savaş Suçları Mahkemesi de hâlâ büyük öneme sahiptir.

Russell'ın içindeki radikal savaş karşıtı, daha 1914 ile 1918 arasında 20. yüzyılın felaketi I. Dünya Savaşı'ndan önce aktifti. Russell, önceleri Cambridge Üniversitesi Trinity College'da 42 yaşında bir felsefe doçentiyken 1914 ağustosunda İngiltere

Almanya'ya savaş açtığına bambaşka bir yaşama başladı. "1914 Ağustosunun başında olanlar Russell için tam bir şoktu. Son ana kadar İngiltere'nin tarafsız kalacağını düşünüyordu.[...] Umutları boşa çıkmasının yanında Londra caddelerindeki milliyetçi kitle histerisinin [...] hükümetin ve basının yürüttükleri iftira kampanyasıyla "düşman"a, Almanlara karşı nefreti kışkırtma çabalarının tanığı olmuştu." (Borries 2006*: 18) Artan yurtseverlik sersemliğinden ve savaşa çağrılan askerlerin açıkça görülen heyecanından korkmuştu. Russell, bu durumu barbarlığa geri dönüş olarak nitelendiriyor ve entelektüel çevrelerdeki arkadaşlarının savaş çığırkanlıklarına katılmasını ise özellikle korkutucu buluyordu. Yalnızca birkaç entelektüel Russell gibi savaşa kesinlikle karşıydı: Romain Rolland, Stefan Zweig, Hermann Hesse, Albert

Einstein, Georg Friedrich Nicolai ve George Bernard Shaw.

Russell yazdığı sayısız makalede süper güçlerin neden bu savaşı sürdürdüklerini açıklamaya çalışmakla yetinmemiş aynı zamanda insanların kör bir itaatle savaşa gitmelerinin nasıl mümkün kılındığı sorusuyla da ilgilenmiştir: "Bu nedenle sıradan vatandaş bu çılgın emirlere itaat ediyor, heyecanla, kendini vermenin ve cesaretin en yüksek derecesiyle." (Borries 2006: 27) İngiltere'de zorunlu askerliğin başlamasıyla, 1914'te İngiliz vicdani retçileri destekleyen ve

-18 Şubat 1961-
Bertrand Russell 88 yaşında
Üyesi olduğu 100'ler komitesinin
düzenlediği 5.000 kişilik nükleer
silahlanmaya karşı oturma
eyleminde konuşma yapıyor.

gazeteleri The Tribunal ile 100.000 baskıya ulaşarak savaşa karşı güçlü bir ses yaratan No-Conscription Fellowship-NFC (Zorunlu Askerlik Karşısı Dernek-ç.n) grubu kuruldu. Kısa süre sonra Russell da hevesle NFC'ye katıldı, devamlı olarak The Tribunal için yazdı ve 1917'de başkan yardımcısı seçildi. Barış hareketi içinde olmasının Russell için ciddi sonuçları oldu. 1916 yılında, NCF'nin dava edilen bir el ilanının sorumluluğunu üzerine aldı ve mahkeme tarafından para cezasına çarptırıldı. Bu Trinity College Konseyi tarafından akademik kariyerine son verilmesine yol açtı. Hükümet tarafından takip edildi, konuşma ve seyahat etme yasağına maruz kaldı. Russell bununla ilgili olarak "Bir insanın fiziksel özgürlüğü elinden alınabilir ama düşünce özgürlüğü kişinin kendi yardımı olmadan gücü de olmayan ordular ve devletler tarafından geri alınamayacak doğuştan gelen bir haktır." diyor. (Borries 2006:47) 3 Ocak 1918'de Amerikan ordusunu eleştirdiği The Tribunal'in editör yazısı Brixton hapisanesinde 6 ay hapis yatmasına neden oldu. Russell savaşın salt etik bir

eleştirisiyle yetinmemiş, savaş sırasında yayımlanan üç yazısıyla [Principles of Social Reconstruction (1916), Political Ideals (1917) ve Roads to Freedom - Socialism, Anarchism and Syndicalism (1918)] yıkıcı sosyo-politik düzene karşı yeni bir teorik temelde formüle ettiği ekonomik ve politik bir sistem değişikliği üzerine de yorumlarda bulunmuştur. 21. yüzyıl için son derecede anlamlı olan şu sözleri yazmıştır: Ekonomik eşitsizlik belki de içinde bulunduğumuz sistemin en görünür kötülüğüdür." (Borries 2006: 66) Kapitalizm yaşam düşmanıdır, çünkü sınırsız rekabet ruhu ve "mücadelenin zehri"nden emindir; savaş ve militarizmin vidasını sıkmaya devam eder çünkü [bunların] "supaplarının bulunduğu saldırganlık kanalını" durmaksızın besler. (Borries 2006: 67)

Kaynak:
<http://www.graswurzel.net/321/russell.shtml>

*Achim von Borries: Rebell den Krieg. Bertrand Russell 1914-1918, Grasswurzelrevolution Yayınları, Nettersheim 2006, 95 s., 8.80 euro (Kitabın Türkçe baskısı bulunmamaktadır.-ç.n)

Dosya: **Doğudan Doğan**
Vicdani Red

- Savaş nafile

Kürt coğrafyasında çatışmalar bütün hızıyla sürerken, savaş karşıtlığı cılız da olsa vicdani ret üzerinden yayılıyor. Dergiyi bitirmek üzere olduğumuz günlerde sevindirici bir haber aldık; Cizre kökenli vicdani retçi Halil Savda, 8 aylık tutsaklığın ardından, 25 Kasım tarihinde Saray cezaevinden serbest bırakıldı. Bir başka vicdani retçi İbrahim Yılmaz, Doğubayazıt'ta hakkında açılan (3.) bakaya kaçaklığı davası nedeniyle 17 Ekim'de İstanbul'da gözaltına alındı,

birkaç gün sonra da serbest bırakıldı. TBMM Başkanlığı İnsan Hakları Komisyonu, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) ve İnsan Hakları Derneği (İHD) Genel Merkezi'ne dilekçe ile başvuru yaparak, "vicdani ret haklarını kullanarak askere gitmeyeceklerini" açıklayan iki vicdani retçi, Resul Aslan ve İslam Baykal ise, 24 Nisan 2008'de Yüksekova'da gözaltına alınmıştı. Baykal serbest bırakılırken, tutuklanan Aslan, özgürlüğüne 3 ay sonra kavuşabilirdi. Ağustos ayında, yine Yüksekova'da, Özgür Gençlik Hareketi (ÖGH) imzasıyla, gençlerin askere gitmemeleri ve vicdani ret haklarını kullanmalarını isteyen bildirimler dağıtıldı. Öte yandan, Van Anti-Militarist İnişiyatifi'nin yaptığı basın açıklaması nedeniyle açılan "halkı askerlikten soğutma" davası 17 Aralık'ta Van 2. Sulh Mahkemesi'nde görülecek.

Van'da yapılan basın açıklaması nedeniyle halen yargılanmakta olan Van Anti-Militarist İnişiyatifi'nden Sami Görendağ ile İHD Van Şube Başkanı Cüneyt Caniş ve Ekim ayında gözaltına alınan retçi İbrahim Yılmazla birer söyleşi gerçekleştirdik.

Söyleşi

Van Anti-militarist İnisiyatif'ten

Sami Görendağ

- Van'da anti-militarist bir açıklama yapmak cesaret isteyen bir iş. Buna nasıl karar verdiniz?

Van Anti-Militarist İnisiyatif: Kürt coğrafyasında yaşayan kendini anarşist, anti-militarist veya özgürlükçü olarak tanımlayan bizler, son dönemde vicdani reddini açıklayan insanların maruz kaldığı baskı, takip ve yıldırma politikalarına karşı neler yapılabileceğini aramızda sürekli konuşuyor ve tartışıyoruz. Bu dönem aynı zamanda devletin militarist şiddetinden tutun da her türlü örgütlü şiddeti köklü bir şekilde sorguladığımız,

incelediğimiz ve okuduğumuz bir sürece karşılık geldi. Şiddetin bireyin ruhunda ve dünyasında yarattığı yıkımları travmaları somut bir şekilde her gün tanık olduğumuz

pratikler içinde yakıcı bir şekilde hissetmemiz, şiddet sarmalında soluyan bir coğrafyada yaşıyor olmamız da arayışımıza ivme katan önemli bir etken oldu. Tutuklu bulunan vicdani-retçi arkadaşlara sahip çıkmak, maruz

kaldıkları şiddet ve tecride dikkat çekmek adına yapılacak bir basın açıklamasıyla sesimizi duyurmanın önemli bir başlangıç olacağına karar verdik ve "Van anti-militarist inisiyatifi" adı altında basın açıklamamızı sanat sokağında okuyarak varlığımızı ve sesimizi duyurduğumuza inanıyoruz.

- Çeşitli kurum ve kuruluşlardan destek aldınız. Yerel kamuoyunun bu konuya yaklaşımına ilişkin bilgi verebilir misiniz?

Van Anti-Militarist İnisiyatif: Öncelikle şunu belirtmekte fayda var, Van' da Eğitim Sen, İHD, gibi sendika ve sivil toplum kuruluşları da Vicdani Ret konusunda bir duyarlılık sahibi oldukları için, bizimle de dayanışma içerisindedirler. Yerel basından da

gerekli ilgiyi ve dayanışmayı gördük onların da bu eylemimizde cesaretlendirici, moral verici katkılarını bir borç biliyoruz.

Yerel kamuoyu için şaşırtıcı ve ilk etapta anlam vermekte zorlandıkları bir basın açıklaması oldu. Basın bildirimizi bir gün önceden Van'da faaliyet gösteren sendika ve sivil toplum kuruluşlarını dolaşarak bıraktığımızda ve destek talep ettiğimizde ilginç ama verimli diyaloglar kurduk. Hem, devletin bu konudaki tavizsiz hukuku hatırlatılarak, dostane bir şekilde uyarıldık, hem de "donkişotvari" cesaretimizi öven konuşmalarla karşılaştık. Kürt hareketinin gençlik kurultayının bizim basın açıklamamızdan bir hafta önce yaptıkları son kongrede vicdani-ret eylemlerini başlatmayı bir karar olarak almış olmaları, kamuoyu oluşturma çabalarımızda politik meşruluk zeminini güçlendirdi, söylemlerimizin karşılık bulmasını önemli oranda kolaylaştırdı diyebiliriz. Ayrıca Van İHD şubesindeki avukatların, bizimle, bu süreçte, vicdani-ret davalarına ilişkin bilgilerini artırarak, duyarlılıklarını derinleştirdiklerine tanık olduk. Bu coğrafyada yıllarca "yasal olmayan" eylem pratikleri olan, politik

**Dosya: Doğudan Doğan
Vicdani Red**

- Silahlı Kürt hareketine bakışımız nasıl? Öte yandan, onların anti-militarist harekete ve vicdani retçilere yönelik tutumu nedir?

insanların bile bu tür bir eylemi çok temkinli karşılamaları, mesafeli durmaları da bizi oldukça şaşırtan diğer bir durum idi. Kısacası politik ezberlerimizin sınıandığı, dogmaların çürüdüğü, farklı bir isyan lehçesiyle kekeleyerek konuştuğumuz çekincelerle dolu bir sınav oldu hepimiz adına. Bunun yanında daha etkinliğimizin içeriğini bilmeden ve basın açıklaması metnini okumadan "yahu bu nasıl iş, bunlar askerlik yapmışlar, şimdi de retçilere dayanışma mesajı gönderiyorlar" şeklinde hiç de yapıcı olmayan eleştiriler de yöneltilmedi değil. Bu bir eylemdi, bir vicdani ret beyanı değildi, vicdani reddini açıklayan insanlar üzerindeki dehşet verici uygulamalara bir karşı çıkıştı, bir dayanışma bildirgesi idi. Militarizmin her türlüüne cepheden yüksek sesle "hayır" diyen küçük bir başkaldırı olarak bu coğrafyanın "lanetli" tarihindeki yerini aldığına inanıyoruz, asıl önemlisi bundan sonra devamını getirecek eylemlilik halini sürdürebilmek idi.

nasibini fazlasıyla

Van Anti-Militarist İnişiyatif: Kürt siyasi hareketi silahlı mücadeleyi esas alarak varlık koşullarını yaratmış bir harekettir. 12 Eylül 1980 faşist iktidarının yarattığı devlet teröründen

Dosya: Dogudan Doğan
Vicdani Red

alan Kürtlerin, meşru savunma hattına silahlı bir güçle çekilerek karşılık vermeleri kaçınılmaz olmuştur. Kürtçe konuşmanın tamamen yasaklanması, Kürtçe bir kasetin evlerde yakalanması durumunda bile insanların aylarca işkence tezgâhlarına yatırılması, Diyarbakır cezaevindeki insanlık onurunu lekeleyen işkenceler ve vahşetler, Kürt köylerinin sürekli baskı altında tutularak köy meydanlarında insanların toplu aşığılanmalara maruz bırakılması, kürt kadınlarının askeri yönetim kadrolarınca sistematik taciz ve tecavüz silsilesine maruz bırakılışları karşıt şiddeti besleyen ve örgütleyen

s

üreçler oldu. Bu karşıt şiddetin en önemli hedefi Kürt bireyinin ruhunu esir almış sömürgeci devlet korkusunu ve "efendi kültürünü" yok etmekte ki bu hedef önemli oranda başarılı ve toplumsal bir uyanışı tetikleyerek Kürt bireylerinin politik bir özne olma mücadelesinin önünü açtı. Doksanlı yıllar, 12 Eylül karanlığından zaferle çıkmış bir silahlı gücün kurumlaşarak ordu - cephe şeklinde birimlerle sınırını ve gücünü genişlettiği, büyüüttüğü yıllar oldu. Savunma pozisyonunun terk edilip saldırıların yaygınlaştığı, kitlesel desteğin devasa bir halk gücüne dönüştüğü yıllardı artık. Bu dönem aynı zamanda örgüt içi şiddet ve infazların ayyuka çıktığı, örgüt içi iktidar çatışmalarının ve etik çürümelerin politik bünyeye bir kangren gibi yayıldığı bir döneme karşılık gelir. .Meşru savunma şiddetinin yerini

örgütlü şiddetin alması ulus-devlet hedefini görünür kılmasına rağmen, toplumsal ve politik kazanımlar kör şiddet tutkusuyla heba edildi ve özgür bir siyasal yapılanmaya evrilerek dönüşüme uğrama potansiyeli de ortadan kalktı. Gelineen noktada Kürt siyasi hareketi devlet şiddetinin katı basıncı altında militarist yapılanmasından daha uzun süre arınamayacak durumda gözükmektedir. PKK haklı ve meşru taleplerin yanlış siyasal yöntem ve araçlarla yürütüldüğü otoriter bir örgütlenme pratiğidir. Bireysel özerkliğin sınırlandığı, katı örgütsel hiyerarşinin ve önder kültürünün bireyi örselediği, ehlileştirildiği, toplumsal cinsiyet kodlarının seküler temelde yeniden üretildiği bir siyaset platformudur. Mücadele deneyim ve kazanımlarının alternatif bir yaşam alanı oluşturmaya dönüştürülmemesi, savaşıma motivasyonu ile yapının varlığını sürekli kılmak hedeflenmektedir. Kürt hareketi, Anti-Militarist mücadeleyi Türk ordusuna Kürt gençlerinin katılmaması gereken bir çağrı olarak görmekte ve her fırsatta yeni militanların devrim saflarında yerini alması gerektiğini dillendirmektedir. Her Kürt mitingi ve ya eylemi "vur

Doşya: Doğudan Doğan
Vicdani Red

İHD Van Şube Başkanı

Cüneyt Caniş

- Bundan sonrası için (dava süreci ve sonrasında dair) ne düşünüyorsunuz?

Van Anti-Militarist İnisiyatif: Dava ya da dava sonrası bir milat olmayacak bizim için. Davaya aktüel bir durum ve iktidarın lokal de olsa bir mekanizmasıyla hesaplaşması gözüyle bakıyoruz. Orada takınacağımız tutum ve sarf edeceklerimizi zaten ifade vermeye gittiğim savcıya genel hatları ile aktardım. Duruşma günü ise fikirlerimi biraz daha detaylı aktarma fırsatı bulmuş olacağım. Bunun yanında özellikle İHD'li birçok avukat duruşmaya gönüllü olarak katılacağını ve her anlamda bizim yanımızda olacaklarını beyan ettiler. Diğer yandan, geçtiğimiz ay içerisinde gerçekleştirmeyi planladığımız "vicdani ret paneli", kimi teknik problemlerden ötürü ertelendi. Van'da, politize olmuş bunca insanın bulunduğu bir kentte, andığım paneli düşündüğümüz takvimde yapamamak bizi biraz üzdü. Ama yakın bir süreç içerisinde böylesi bir panel organize edeceğiz.

Sanal: Ordu içinde ya da Ordu tarafından işlenen insan hakları ihlallerinin mağdurları büyük oranda Anadolu'nun doğusu ve güneydoğusunda yani bir dönemlerin OHAL Bölgesi'nde yaşayan veya bulunan insanlar. Yaşanan savaşın insan hakları ihlallerinin eriştiği boyut ve nitelik üzerinde önemli bir rol oynadığı bilinmekte ve belgelenmektedir. İnsan Hakları Derneği bu bölgede yaşanan ihlallerin çözümüne yönelik önerileri var mıdır?

Dosya: Doğudan Doğan
Vicdani Red

gerilla vur Kürdistan'ı kur"
sloganlarıyla çınlamakta, total bir şiddet karşılığının şimdilik bu coğrafyada karşılık bulamayacağı şeklinde genel bir kanının yaygın olduğunu söylemek mümkün. Uzun süreli savaş şartlarının gündelik yaşam özelemlerini sürekli ertelemesi, farklı siyasal yönelimlerin iki taraf arasında zorunlu bir seçim için kuşatılması, sivil yaşam alanlarının gittikçe militarize olması, ölü insan bedenlerinin istatistikî bir ayrıntıya dönüşmesi şiddet kültürünün sonuçları hakkında bir fikir oluşturmaya yeterli sanırım. Anti-kolonyalist bir mücadelenin silahsız bir radikalizmle sürdürülme çözümü geliştirilmedikçe, yaşanan hiçbir gelişme namlunun gücüne iman etmeyi sarsmayacaktır. Aslında tüm bunlara şaşırmanın, dehşete kapılmanın bir anlamı da yok kanımca. Otoriter ve katı hiyerarşik denklemler üzerine yapılandırılmış her siyasal organizasyon gibi PKK de kimi çürütmeler yaşadı ve bence Kürtlerin bu anlamlı ve haklı öfkesi çok yanlış araçlarla yanlış mecralara aktıldı. Mistifike edilmiş bir "önderlik" kültürü de Kürt siyasal organizasyonunun

Canış: Öncelikle içinde bulunduğum İnsan Hakları Derneği adına böylesi bir söyleşi için teşekkür ediyorum. Sorunuza cevap vermeden önce özellikle İHD hakkında kısa bir bilgilendirme yapıp öyle cevap vermek istiyorum. İHD 1986 yılında 12 EYLÜL askeri darbesinden sonra hakları ihlal edilmiş, yakınları ve kendileri tutuklanmış, işkenceye ve insanlık dışı muameleye maruz kalmış olan bireylerin kurduğu ve bizlerin de halen yaşatmaya çalıştığı bir insan hakları örgütü. Aslında 12 Eylül devamı sayabileceğimiz bir OHAL rejimi yaşadı Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi yirmi yıldan fazla bir süre. Bu süreç içinde sizin de belirttiğiniz gibi birçok hak ihlali yaşandı (işkence, yargısız infaz, köy yakmalar vb.) aslında ve aslında görece bir azalma olsa da halen devam ediyor bölgede ihlaller. İHD olarak bölgenin ve Türkiye'nin en temel sorunu olduğunu söylediğimiz Kürt sorunun çözülmemesinden dolayı bu hak ihlallerinin yaşandığını açıkça ortaya koyuyoruz. İHD olarak özellikle Kürt sorunun çözümünün bir insan hakları ve demokrasi sorunu olduğunu

ve bu eksende çözülmesi gerektiğini bu sorunun çözümünden sonra hak ihlallerinde ciddi bir azalma olabileceğini söylüyoruz. Öncelikle daha önceden dile getirdiğimiz gibi somut birkaç öneriyi burada sıralamak istiyorum;

1. İşkence başta olmak üzere insan onuruna yakışmayan davranışlar sergileyen güvenlik güçleri hakkında CEZASIZLIK politikasından vazgeçilmeli,
2. Koruculuk sistemi ve benzeri sistemler kaldırılmalı,
3. Kürtlerin ana dillerinde eğitim görmeleri ve yayın yapma hakları anayasal, yasal güvenceye kavuşturulmalı,
4. Özellikle militarist ve eril sistemin kadınlar üzerindeki hak ihlallerini ortadan kaldırmak için kadına yönelik pozitif ayrımcılık yapılmalı ve anayasal, yasal güvenceye kavuşturulmalıdır.
5. Kolluk güçlerinin yetkilerini ciddi biçimde arttıran ve aşırı güç kullanıma neden olan yasalar insan hakları belgelerinde yer alan uluslar arası standartlara uyumlu hale getirilmeli,
6. Tüm bunlardan en önemlisi diyebileceğimiz hak arama bilincinin topluma yerleşmesi için bir FARKINDALIK yaratma çalışması yapılmalıdır.

Ancak doğu ve güneydoğuda yaşanan ihlaller özellikle yılların getirdiği şiddet kültürünün, militarist anlayışın alaşağı edilmesi ile söz konusu olabilir diye düşünüyorum. Bunun içinse militarizm karşıtı "SİVİL" güçlerinin bir araya gelerek, konuşarak mücadele etmelerinin oldukça önemli olduğunu düşünmekteyim.

Sanal: "İnsan hakları ihlalleri olgusunun savaşa birlikte başlamadığını, ihlallerin köklü ve geçmişe uzanan yapısal nedenleri" olduğunu biliyoruz. Güneydoğu'daki insan hakları ihlallerinde belgeleme sorunu yaşanmakta değil mi? Belgeleme yapılabilse dahi dünya kamuoyuna tam rakamlar veriliyor mu?"

Canış: Özellikle şunu belirtmek gerekir ki insan hakları ihlallerinde ciddi bir dokümantasyon sorunu yaşamaktayız. Çünkü bölge itibarıyla, daha önceden belirttiğim gibi, "hak arama" bilinci tam anlamıyla yerleşmemiş durumdadır. Bundan dolayı birey hak ihlaline uğradığında başvuru mekanizmalarını tam anlamıyla bilmemekte ve bizlere ulaşamamaktadır. Bizler özellikle çeşitli yollardan bir veri toplamaya gideriz; bireysel

Dosya: Doğudan Doğan
Vicdani Red

başvurular (en önemlisidir), basın yayın taraması, raporlar, görüntüleme gibi. Ancak İHD şubelerinin bir kısmında halen yeterli teknik donanım ve uzman çalışan sıkıntılarının yaşanması belgeleme çalışmalarımız oldukça eksik bırakılmaktadır. Buna rağmen İHD şubeleri aylık bilançolar açıklamakta, bu bilançolar genel merkezde bir araya getirilmekte altı aylık ve yıllık bilançolar açıklanmakta ve kamuoyu ile paylaşılmaktadır. Aslında bu rakamlar aynı zamanda diğer insan hakları örgütlerine de yollanmakta (Amnesty International, Human Rights Watch gibi) ve böylece dünya kamuoyuna erişimi işlemi tamamlanmaktadır. Ancak yine de istenilen düzeyi yakalayabildiğimiz söylenemez.

Sanal: Ordu ve PKK arasındaki çatışmalarda, "yanlışlıkla" öldürülen veya yaralanan sivil vakalarına da rastlanmakta. Bu konuda İnsan Hakları Derneği'nin tavrı nedir, nasıl bir rol alıyor?

Caniş: Aslında İHD olarak sivillere yönelik her eylemi açık bir dille

kınadığımızı öncelikle söylemek istiyorum. Çünkü çatışan kim olursa olsun sivil yurttaşlara yönelik eylem olmamasına ilişkin asgari standartlara uyulması gerektiğini dile getiriyoruz. Ayrıca, böylesi durumlara ilişkin rapor yayınlıyoruz ve kamuoyuyla paylaşıyoruz. Ayrıca sivillerin yoğun bulunduğu yerlerin çatışma alanı olarak görülmemesi gerektiğini çoğu zaman belirtiyoruz. Çünkü sivillere yönelik her eylem yeni bir şiddet sarmalına doğru yol alıyor.

Sanal: Maruz bırakıldıkları tehlikeden habersiz olan siviller ve özellikle de çocukların mayın ve bulunmuş bombalar nedeniyle ölmesini ya da yaralanmasını bir yaşam hakkı ihlali değil midir? Bu konuda geliştirilmiş ya da geliştirilebilmiş bir tavır var mı?

Caniş: Bir coğrafyadaki savaştan, düşük yoğunluklu çatışmadan en fazla zarar görenler çocuklar ve kadınlardır. Elbette ki mayın, serbest patlayıcı sonucu ölenler en temel hak olan yaşam hakkı ihlaline maruz kalıyorlar. Çocuklar için özellikle savaş artığı dediğimiz mayınlar ve serbest patlayıcılar ciddi tehlike arz etmektedir. Bu konuda aslında çatışan tarafların uluslararası insan hakları belgelerine uygun davranmaları ve bunu açıkça deklare etmeleri gerekmektedir. Çatışma alanlarında kalmış mayınlardan

ve patlayıcılardan ölümlerin olması, bunu kim bırakırsa bıraksın devletin sosyal risk ilkesi gereğince sorumlu tutulması doğurmaktadır ki buna ilişkin birçok yargı kararı da mevcuttur. Aslında bu konuda İHD olarak kara mayınlarına yönelik yaptığımız bir proje vardı, bu proje sonuçlandı. Ancak sadece sivil toplum örgütü çalışmasıyla baş edilebilecek bir durum yok ortada. Türkiye, taraf olduğu anlaşmaya (Ottawa Sözleşmesi) göre 2014 yılına kadar mayınları temizleme taahhüdü vermiş durumda, ancak süre hızla akıyor ve her gün yeni birileri mağdur oluyor. 2007 yılı sonu itibarıyla Türkiye topraklarında toplam 982 bin 777 mayın bulunmaktaydı. Ben bu satırları yazarken Van ili Çaldıran Hangedik Köyü civarında koyun otlatan üç kişi patlayıcıdan dolayı yaralandı ve bunlardan biri yaşamını yitirdi iki kişinin tedavisi halen devam ediyor. Mayınsız bir ülke için zaman kaybedilmeden sözleşme gerekleri yerine getirilmelidir.

Dosya: Doğudan Doğan
Vicdani Red

Söyleşi

Vicdani Retçi

İbrahim Yılmaz

Vicdani retçi İbrahim Yılmaz, 18 Ekim 2008 tarihinde, İstanbul'da kimlik kontrolü sırasında asker kaçağı olduğu gerekçesiyle gözaltına alındı, iki gün sonra da serbest bırakıldı. Üçüncü kez bakaya kaçaklığından yargılanıyor. Geçtiğimiz günlerde kendisiyle bir söyleşi yaptık:

Sanal: Yaşamın boyunca farklı dillerle haşır neşir olduğunuzu biliyorum. Aile içinde Hint kökenli bir dil konuşuluyordu, yaşadığınız çevrede Kürtçe öğrendin, Türkçe ile zorunlu eğitimde, İngilizce ile de üniversitede tanıştın. Ardından da Farsça, Almanca, İspanyolca vb. çeşitli dillere merak saldın. Yaşamı algılayışında bütün bunların ne ölçüde etkisi oldu?

İbrahim: Özellikle şunu belirteyim, benimle ilgili çok güzel bir soru ve çok samimi. Ama buna nasıl cevap verilebilir bilmiyorum. Daha önceleri Türkçe ağlamayı bilmediğimden dolayı bu dille tanışmam hüznün vericidir. Ya da artık ağlamayı ertelemenin ben de bir yansıması olarak diller ile bir kendimle konuşma edimi olarak özeldir de kitap okuma biçimi olarak yansıdı. Sevdiğim, en güzel tarafı sıradan bir kelimeyi belki farklı düşünmezken her bir farklı dilde onunla farklı bir bağ kuruyorsun ve kendini yeniden düşünüyorsun, yeniden sonsuz kez var olmak gibi bir duygu. İnsanlığın bir duruma dair algıların çeşitlenmesini görmek eğlenceli ve düşündürücü... Sanırım empati kurmak daha kolay oluyor ve kendini yeryüzülü

hissetmeyi sağlıyor. Zingaro jitan çingen çigar sigar cigare xitan tütürdüğün şigaranın atası olarak barış çubuğunu Kızılderilileri ve Çingeneleri anımsamak anlamlıdır. Aslında tek bir dilde bu kelimeyi bu kadar gerçekçi ve yakın bulamazsın ve hatta anlamlandıramazsın ama yeryüzünün gerçekçi onların çıplak ayaklarında ruh bulmuştur ve dünyaya güzel bir sözetik hediye etmişlerdir. Evrenselleşmek duygusu bana dilden yadigârdır. Bu konuda inanılmaz çok konuşabilirim. Hatta, "yine mi dille getirdin mevzuuyu" ifadesi dostlarım arasında iyi olmamı hissettiriyor.

Sanal: Klasik bir soruyla devam edelim: Vicdani retçi olmaya nasıl karar verdin?

İbrahim: İlk karar vermem aslında on yıl öncesine kadar gidiyor ama o gücü bulmam tam on yıl sonra oldu. Daha olgun sağlıklı ve özgür hissettiğim bir anda, yeryüzünün canlı bir parçası olarak nefesimi şiddete çevirmememin doruluğuna ulaşmak için, artık tüm

Dosya: Doğudan Doğan
Vicdani Red

tahakkümlerden kurtulmanın yaşamsal olduğuna inandığım için, total özgürlükçü olmaya karar verdim.

Sanal: Askere gitmeme kararından sonra ne gibi zorluklarla karşılaştın? Kısaca dava süreçlerini anlatabilir misin?

İbrahim: Aslında şu ana kadar 3 kez mahkemeye bakaya suçu işlediğim iddiasıyla çıkarıldım, ikisinde 2000 toplamda 4000 milyar para cezasına çarptırıldım. Bu üçüncüsünün sonucunu bekliyorum. Bu da para cezasına dönüştürülürse sanırım sivil ölümün ne demek olduğu üzerine düşünmem gerekecek.

Sanal: Son olarak; bundan sonrası için, gerek kişisel gerek vicdani retçilerin durumuna ilişkin beklentilerin nedir?

İbrahim: Aslında şu sıralar yeni bir eylem biçimi üzerinde düşünüyorum. Tam olarak ayrıntılarını ve sonuçlarını belirlemedim ama sivil ölümün

dayatılması durumunda pratiğini yapmayı düşünüyorum. Bunun üzerine şimdilik konuşmayacağım tam olarak netleştirdiğimde ifade etmeyi düşünüyorum. Vicdani retçilerin durumuyla ilgili bir projemiz var, hukuki durumla ilgili pratikte neler yapılabilir ve vicdani retçilerin nelerle karşılaşabileceklerine dair bilgilendirme biçiminde bir şeyler olacak. Teşekkür ederim.

war is not

the answer

- Savaş,
çözüm değil.

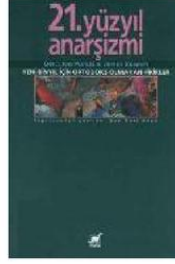
Dosya: Dogudan Doğan
Vicdani Red

18

Thomas Martin
Social Anarchism

Kitap: 21. Yüzyıl Anarşizmi/ Yeni Binyıl İçin Orthodox Olmayan Fikirler

Bu on bir makalelik İngiliz antolojisinde, yazarlar anarşizmin çocuklarımıza ve torunlarımıza ne sunduğunun eklektik bir resmini yapmayı denemişler. Purkins ve Bowen, geleneksel anarşizmin büyük bir revizyona ihtiyaç duyduğu konusunda kesinlikle haklılar. Fakat bu hacılar*, bu bilgi ile ne yöne seyretmek istediklerinden emin değiller ve sonuç

olarak ortaya çıkan bu kitapta da ümit ile ümitsiz arasında geziniyorlar. Giriş, kitabın belki de en iyi kısmı. Yazarların da kaydettiği gibi anarşizm sürekli yeni ve gelişmiş versiyonlarıyla geri gelip duruyor, son iki yüzyıldır maruz kaldığı zulme ve aşağılanmaya rağmen. Yaptıkları kapsamlı anarşi tanımını "hazcılık... mizacında yüklüce

miktarda sorumluluk duygusuyla" pek de geliştirilebilir değil. Bu dergiyi okuyanların çoğu anarşizmin hayati ve sürekli değişen bir ideoloji

olduğunu ve gelecek yüzyıla sunacağı çok şeyi olduğu fikrine katılacaklardı (zaten katılmasalardı, bunu okuyor olmalardı). Hepimiz Kropotkin ve Godwin üzerine kafa yorduk, Malatesta ve Bookchin'e saygı duyuyoruz, Zerzan ve Queer Nation tarafından gelen değişik fikirlerle heyecanlanıyoruz. Bu kitap bizim evrimimizin bir sonraki basamağını temsil edebilir. Bay Blobby'nin

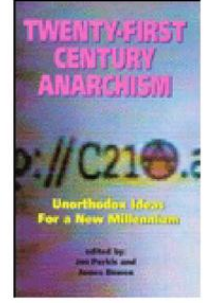
maceralarından, yoğurt politikalarına kadar bu kitapta her şey var ve bir şekilde mantık da uyandırıyorlar. Gelecek yüzyılın anarşizmi, kesinlikle

geleneksel politik ve ekonomik analizlerden çok daha fazlasıyla ilgilenmeli. Zaten feminizm ve ekoloji ile etkileşimi oldukça gelişti ama hâlâ kendi insan doğası (bkz. Dave Morland'ın bölümü), cinselliği (Judy Greenway) ve popüler kültür (Jude Davies) teorilerini geliştirmesi lazım. Fredy Perlman hakkında yeterince bilgiye sahibiz ve John Moore buna fazla bir şey katmıyor. Aynı şey Steve Millet'in toplumsal refah analizi için de söylenebilir. Ayrıca bazı bölümler açıkçası saçma. Paul Rosen'in müzik piyasasındaki anarşi dediği şey kendi kendine sönmüştü ve eskiye tapınmanın yüceltilmesi, çıplak kapitalizmin beceriksizce kılık değiştirerek asi gibi gözükmemesi sadece. Zekice isimlendirilmiş "İçen Sınıfların Laneti" bölümünde James Bowen, zaten bildiğimiz şeylere çarpıcı bir yolculuk yapıyor. En kötüsü ise Colin Wisely'in "Gelecekte Yankılar" kısmı ki, bu eleştirinin yazarı, bu bölümden hiçbir şey anlamadığını itiraf ediyor. Bize bir İtalyan nihilistin 2023'teki ölümünden bahsediyor, arkasından da böyle bir isme sahip olması olası görünmeyen bir İngiliz kasabasındaki rehabilitasyon kliniği için para toplanmasıyla ilgili acayip bir hikaye anlatıyor. Bu kadar eleştiri yeter. Bu antoloji çok değerli mücevherler de taşıyor.

"İnsan doğası" kadar tartışmalı bir konu düşünmek zor ve anarşistler bu konuda hep tartışmaya katıldılar, hınçla konuya dalan bir grup Jung'cu ya da Skinner'cı psikolog gibi. Sade ve entelektüel açıdan başarılı bir makale ile Dave Morland da, iyi/kötü ikiliğini reddederek bu tartışmanın alanında geziniyor. Anarşistler hep insan doğası konusunda pembe ve safça düşüncelere sahip olmakla suçlandılar: Sizin görüşünüz insanlar fedakar ve şefkatli olmadıkça gerçekleşmez dediler ki, insanlar böyle değiller. Bazı anarşistler ise diğer aşırı uca gittiler: Bakunin herkesin güç tutkusu olduğunu ve bu nedenle de gücün kalıcı olarak ulaşılamaz olması gerektiğini söyledi. Morland ise ikna edici bir şekilde bizim sadece ne isek o olduğumuzu söylüyor. Bazen ermiş, bazen bozulmuş olduğumuzu ve anarşizmin büyürken insan doğasının tahmin edilemezliği ve değişkenliği ile baş etmeyi öğrenmesi gerektiğini öneriyor. Bir açıdan anarşizm tamamen doğrudan eylemle ilgili. Dolaylı eylem, tabi böyle bir şey varsa, zaten ortada olan kanalların ve hiyerarşilerin içinden

çalışmayı içeriyor. Lindsay Hart'ın doğrudan eylemi ve onun bütün türlerini gözden geçişi, gerçekçi ve uyarıcı. Anarşistlerin, ekotaj** ve sivil itaatsizlik vb. doğrudan eylemleri verimli bir şekilde kullanabilmeleri için, öncelikle amaçlarımızı dikkatlice belirlemeli ve projelerimizi ahlaki ve mantiki olarak haklı çıkarmalıyız. Ayrıca, olasılık dahilinde olan devlet tepkisini hesaba katmalı ve bu riske değip değmeyeceğine karar vermeliyiz. "Sorumlu Anarşist"te, Jon Purkis bu eleştirinin şimdiye kadar gördüğü en iyi soruyu soruyor: Bulduğumuz yerden gitmek istediğimiz yere varmak için seçeceğimiz toplumsal duyarlılığı en fazla yol hangisi diye düşünmek yerine, şu soruyu sormamız gerekmez mi: Neden bu yolculuğu yapıyoruz? Evet, tamam bu yeni bir soru değil. Ama Purkis hoş ve şaka yollu bir şekilde bize bazı geniş kapsamlı cevaplar veriyor. Çürüten geç-kapitalist bir dünyada, anarşist olmak kolay değil. Hepimiz tavizler vermek zorunda kalıyoruz. Öte yandan, ürettiklerimiz, tükettiklerimiz ve kolaylaştırdıklarımız üzerine düşünebiliriz. Anarşist düşünce ile yeni tanışan bir okur, kitabın sonundaki kaynakçayı yararlı bulabilir. Ama yeni tanışanlar Yirmi Birinci Yüzyıl Anarşizmi'ni büyük olasılıkla okumayacaklar. Fakat biz, bir süredir buralarda olanlar,

Bakunin'in kim olduğunu bilenler ve karşılıklı yardımlaşmanın neden iyi bir fikir olduğunu bilenler okuyabiliriz. Tanımlar açık ve net ama o kadar da kafa yorucu değil. Öte yandan, "Rousseau, Jean-Jacques" maddesinin ardından gelen "Sex Pistols" maddesini görmek ilginçti. Son bir not: Kapak resmi çok sağlam.

"O Kapak"

Kitap eleştirisi: Thomas Martin
21.yy Anarşizmi: Yeni Yüzyıl için Ortodoks Olmayan Fikirler
Jon Purkis ve James Bowen
AYRINTI Yayınları (1998)

Bu metin,
<http://www.socialanarchism.org/mod/magazine/display/93/index.php> adresinden çevrilmiştir. Bu yazı ilk olarak Social Anarchism (sayı:26) da yayınlanmıştır.
Social Anarchism sayı:26 (1998-1999)
*Ç.N, Yazar burada hacı, yolcu, seyyah gibi anlamlar içeren "pilgrim" kelimesini kullanıyor. Ben burada hacı kelimesini inancı doğrultusunda sefere,yola çıkan olarak kullandım.
**Ç.N, Eko-sabotaj.

Direct Action

Savaş, Kâr İçin Yapılan Kıyımdır: Afganistan ve Terörle Savaş

Her ne kadar politikacılar ve basın, bizleri aksine ikna etmeye çabalasa da, ölü sayısının artması ve katliamlar, kapitalizmin ve arkasındaki devlet güçlerinin şiddet barındıran doğasını gözler önüne seriyor. Hiç bitmeyen kâr tutkusuyla, yeni pazarlarla ve petrol gibi zor bulunan kaynaklarla beslenen dünya ekonomisi, kaçınılmaz olarak ülkeler arası mücadeleyi doğuruyor. Ardından militarizm ve savaşlar geliyor, çünkü rakip seçkinler bizleri feda ederek kendi

hükümdarlıklarını korumak ve genişletmek isterler. Dünyanın en zengin ülkesi olan ABD'nin, zayıf ülkeleri sindirip askeri güçlerini bastırabilecek yeterlilikte silahlarla donatılmış olması tesadüf değildir, bu yolla küresel çıkarlarını beslemektedir. Görüldüğü üzere ekonomik amaçlara askeri güç ile ulaşılmaktadır.

Petrol dünya ekonomisinin can damarı olduğu sürece, petrol ticaretinin denetimi, kâra ve azınlıktaki seçkinlerin hükümetleri ve şirketler üzerindeki iktidarının çıkarlarına hizmet

eder. (Michael Renner, Fulling Conflict) Irak işgalinden birkaç ay sonra, bir Amerikan şirketi olan Hallibur-ton ülkeyi petrol ve doğalgaz sözleşmeleri ile yeniden yapılandırmak için 7 milyar dolar değerinde bir iş aldı. Betchel gibi diğer şirketler de 34 milyon dolarlık sözleşmelerle durumdan benzer şekilde yararlandı. Betchel ve Hallibur-ton'un bir benzer yanı da Amerikan parlamentosuyla aralarındaki yakın ilişkileri. Amerika başkan yardımcısı Dick Cheney, Halliburton'un eski bir yönetim kurulu başkanıydı ve Bechtel'in başkanı Riley P. Bechtel, Bush yönetimindeki ihracat konseyine atanmıştı. Bu arada çatışmalarda

ölenlerin sayısı 1 milyonun üzerine çıkarken (ve bu sayı her gün artarken) çoğu Iraklı'nın hâlâ elektriği, içme suyu ve sağlık merkezi bulunmuyordu. Bugün hüküm süren kaos, anarşi olmaktan uzak olmakla beraber, Irak'ın kaynaklarının kontrolünü ele almak ve insanları kendi bencil çıkarları için sömürmek isteyen emperyalist ve bozguncu grupların kanlı savaşının doğrudan sonucudur. Onların güç delisi megalomanilerinde, sıradan Iraklılar mazur görülebilir "eğitim zayıfları"na dönüştü.

Terörle mücadele, Bush ve Blair'ın Irak ve Afganistan'ı işgallerini haklı göstermek için ortaya attığı bir bahaneydi sadece. Müttefik güçlerin yaptıkları dünyayı daha güvenli bir yere dönüştürmekten çok uzaktı, aksine onların iğrenç sertüvenleri tepkisel olarak İslami tutuculuğu ve terörizmi arttırdı. Şu da bir başka tiksindirici ironidir ki; "terörle mücadele", bir korku havası yaratarak, temel özgürlüklerimizi sistematik biçimde kemiren güç sahiplerinin, konumlarını güçlendirmelerine sebep oldu. Ölümünden sağlanan kâr Kâr tutkusu vicdansızca ve insan kaybına aldırma maksızın hareket eder. Savaş ve sinsî silah ticareti, kapitalizmin acımasız ve yok edici yüzünü gösterir. Savaş ve silahlar için harcanan

para, temel ihtiyaçları karşılamada harcanan para değildir. Dünyada her gün 24.000 insan açlıktan ölüyor, BM hesaplarına göre ABD'nin Irak'taki savaşta harcadığı 87 milyar doları aşan paranın yarısı bile gezegendeki herkese temiz su, yemek, sağlık ve eğitim hizmetleri sağlayabilecek miktardadır. Silah ticareti zengin ülkelerin zengin, yoksul ülkelerin ise yoksul kalmasına hizmet etmektedir. 2004 yılında zengin ülkeler az gelişmişlere 22 milyar dolar değerinde silah satmıştır ve yalnızca Amerika'nın satışları 18,6 milyar dolar olarak hesaplanmaktadır. Silahlar sonuçlara aldırılmaksızın satılmaktadır. Örneğin, Endonezya, 1970'lerden başlayıp sonunda geri çekilene kadar Doğu Timor bölgesinde yaptığı soykırımda, Hawk jetleri ve Scorpion tankları gibi ABD'den ithal ettiği savaş araçlarını kullanmıştı. devletin sıhhati Savaşlar, küçük bir azınlığın bizden istifade etmesine, bize hükmetmesine, emirler vermesine izin verdiğimiz sürece durmayacak. Şirketler, politikacılar ve onların kuklası medya, hepsi işbirliği içindedir. Eski krallar gibi, sahtekârlıklar

içinde savaşı başlatır, fakat kendileri savaşta nadiren ölüyorlar. Yoksulların ölüme giden askerler olarak kullanılması, milliyetçiliğin, ırkçı ve dinci görüşlerin beslenmesi ve halkların birbirlerine düşman edilmesi, hükümetlerin tarih boyunca bıraktığı ebedi miraslardır. Afganistan ve Irak'taki sivililerin savaşta kurban edilmesi, sonu görülemeyen bir buzdüğünün sadece görünen kısmıdır. Zaten istilaya uğramış olan dünyayı daha da istikrarsızlaştıran terörle mücadele (daha doğru bir tanımla petrol savaşı) ile nükleer ve biyolojik silahların modernleştirilmesi ve çoğaltılması olarak görülen soğuk savaş sonrası dönemde, ağır bir askeri felaket olasılığı arttırılıyor. Bunlarla birlikte, kurumsallaşmış medya, hâlâ, insanların binlerce yıldır süren evriminin, insanlığın bir bütün olarak menfaatine olan bir ekonomik sistemle sonlandığı mitini yaymaya çalışıyor. Benzer biçimde, otoriter yapılar, sonsuz bir meşrulaştırma, sorumluluk ve denetim atmosferi oluşturuyor. Bütün bu yalanların ardındaki gerçek ise, milyonları yoksullaştıran, doğal kaynaklar için

- 50 Megatonluk Özfürük

50 MEGATONS OF FREEDOM

yapılan ve hepimizi nihai bir sonla tehdit eden yıkıcı savaşları sürdüren, alt üst olmuş acımasız sistemdir. Yalnızca bütün bu sistem ve yapıların net bir değişimi ile ve bu değişimi destekleyecek ideolojik araçlarla savaş makinesi hafızalarda eski bir anı haline gelebilir.

Kaynak: <http://www.direct-action.org.uk/DA-SF-IWA-42.htm#16>

Not: Amerika'nın Afganistan'a saldırmasının ardından, vicdani retlerini açıklayan Türkiyeli antimilitaristler Mehmet Tarhan, Erdem Yalçınkaya, Mehmet Bal ve İnci Ağlagül, ret açıklamalarında doğrudan bu savaşa gönderme yapmışlardır (bkz. <http://www.savaskarsitlari.org/arsiv.asp?ArsivTipID=2&ArsivAnaID=39671&ArsivSayfaNo=1>).

Batur Özdiç

ASKERLİK KALKABİLİR; PEKİ YA ORDU? *

Bugünlerde yirmili yaşlardaki pek çok gencin kafasındaki soru bu; olur a AB'ye girerek askerlik kalkacak mı? Türkiye'de böyle bir söylenti başladı mı durdurabilene aşk (ve devrim!) olsun. Askerliğin kılalacağı, af çıkacağı, bir yere eleman alınacağı gibisinden söylentiler içerdeki-dışarıdaki her nevi tutsağı tozpembe hayallere sürükler. Sonradan bir de bakarsınız söylentiği ortaya atan kişi bile inanır dönüp dolaşıp tekrardan kendisine ulaşan bu düşe.

Oysa askerlik kalkabilir, bu bir düşünüş değil. Yürürlükteki 1982 Anayasası'nın 72. maddesine göre, TC vatandaşı

olarak size zorunlu tutulan "vatan hizmeti"ni ne şekilde yerine getireceğiniz kanunla belirlenir. Anlayacağımız zorunlu askerliğin kaldırılmasının önünde anayasal engel bulunmuyor. Zaten geçtiğimiz yıllarda bir askeri savcı, vicdani retçi Mehmet Bal'ın askerliğı ret açıklamasının "halkı askerlikten soğutma" bağlamında suç teşkil etmediğini belirtiyor ancak öte yandan askerliğin (1111 sayılı) ilgili yasaya göre bir yükümlülük olduğuna değiniyordu. Kuşkusuz

Mehmet Bal askeri cezaevinde aylar boyunca tutulduktan, pek çok işkence ve baskıyla yüzleştikten sonra bu hukuki tespitin hiçbir kıymeti harbiyesi yoktu. Yine de derin devletin sığ yönelimini yansıtmaya bakımından önemli bir ipucu veriyordu bizlere.

Vicdani retçi de nedir, UFO gibi bir şey mi? Bazıları böyle insanların gerçekten var olduğuna inanmıyor. Askere gitmeyi reddediyorlarmış, emir almayı/vermeyi, silah kullanmayı. Aslına bakarsanız bu insanlar adına konuşmam pek de "ahlaklı" değil, çünkü iki dönem bakaya kaçağı kaldıktan sonra, işyerinde beni sobeleyen polisler sağ olsun, askerlik yapmak zorunda kaldım. Sayıları otuzu

aşan retçi dostların büyük bir inatla yapabildiği şekilde fiilen aranan birisi olarak sistemin ağır baskısı altında yaşamaya katlanamayacağıma karar verdim, TC vatandaşı pek çok erkek gibi.

Avrupa Konseyi'nin Türkiye'nin askerlik "hizmeti" yapmayı reddedenlere öğretmenlik, memurluk gibi alternatif hizmet yapma hakkı tanınması yönündeki tavsiyesiyle çalkalanıyor ortalık. Vicdani reddin ne menem bir şey olduğunu öğrenmeye çalışıyor yurdum insanı. Oysa AB süreciyle birlikte ite kaka bu hak tanınsa bile, ordu var olmaya devam edecek. Bankacılıktan domates salçasına her alanda faaliyet gösteren OYAK Holding faaliyetlerini sürdürecektir. Şimdi olduğu gibi gelecekte de, satın aldığımız her ürün ve hizmet için ister istemez ödediğimiz haraçlar, fon adı altında ordu(muz)un silahlanmasına aktarılacak. Bütün bunlardan öte memleketin bir kısım topraklarında ayrı bir hukuk düzeni var olmaya devam edecek. Hukuk hiç de masum değil diyebilirsiniz ama kimse bu askeri yargı ne yapar ne eder merak bile etmiyor, edemiyor. İlkokulda bize anlatılan şeriat hukuku karabasanlarındaki kadınların kafasına göre karar verme sürecinin benzeri, her "Atatürk'ün günü" kışlalarda gerçekleşiyor. Devlet zoruyla askere

alınan gençler uyumsuzluklarının bedelini "komutan"ın iki dudağının arasından çıkan "adalet"le ödtüyor ve üstelik bu karara itiraz şansı bile bulunmuyor. Disko! Askerde hapishaneye böyle derler. İçeri atılanlara bolca "dans ettirdiklerinden" bu isim yakıştırılmış olmalı. Öte yandan günün birinde zorunlu askerlik alternatif hizmetle "bedeli ödenir" hale dönüştürülürse, Tayyip'in mevlit kandili ağzıyla söylediği "fakir fukara garip gureba" Türkiyeli gençler muhtemeldir ki devletin lütfedeceği üç kuruş maaş için askerlik yapmaya devam edecekler. Aynen ABD namına Irak'ta ölen 3. Dünyalılar gibi.

Bütün o şaşalı çehresinin ardındaki sömürü, o özgürlük yanılsamasının ardındaki katliamlarla küresel kapitalizm ve o devasa gri hiyerarşisiyle, ordusuyla, terörü ve utanmazlığıyla devletler var olduğu sürece askerlik kalksa kaç yazar? Görünen o ki, en azından şimdilik otoriteye karşı 30 yazıyor skorboardda!

* [11.06.2004 tarihli Birgün gazetesinin Forum sayfasında yayınlanan bu makale, güncel bir tartışmaya farklı bir açıdan yaklaşıyor. Aynı zamanda, gazetenin ricası doğrultusunda yazarın kendisi tarafından -değiştirildiği- şekilde değil ilk kez orijinal haliyle yayımlanıyor. Kuşkusuz, aradan geçen dört buçuk yıl içerisinde ufak tefek değişiklikler de oldu. OYAK bankasını sattı, AKP yurtdışındaki TC vatandaşlarına bedelli askerliğe alternatif olarak sivil hizmeti gündemine aldı ve son olarak asker kaçakları için sivil mahkemeler yetkili kılınmaya başlandı... Öte yandan vicdani redcilerin sayısı azar azar artmaya devam ediyor. Ancak Avrupa Konseyi'nin tüm zorlamalarına karşın, Türkiye Cumhuriyeti zorunlu askerliğe alternatif hizmet getirme konusunda uluslararası alanda "oyalama taktiği"ni sürdürüyor.]

MILITARY HARDWARE

NOT TESTED ON ANIMALS

- Askeri Donanım -
Hayvanlar Üzerinde
Denenmemiştir.

Antje Krüger

Bariş Güçlerinin Marşı

Savaşın dil aracılığıyla nasıl tehlikesizleştirildiği

“ Rus Hava Kuvvetleri, Çeçenistan’a yaptığı saldırıları ciddi oranda azalttı. Interfax haber ajansı Cuma günü askeri birlikten yapılan açıklamaya dayanarak Hava Kuvvetlerinin isyancıların cephelerini imha etme görevlerini büyük oranda yerine getirdiklerini bildirdi. Çeçenistan ayrılıkçıları ise yaptıkları açıklamada Rus ordusuna büyük kayıplar verdirdiklerini söylediler.” (dpa/Reuters)

Savaştan bir haber. Bir sürü haberden sadece birisi. Onları okuyoruz ve geçiyoruz. Gerçek anlamları bize hiç dokunmuyor bile. Savaşla ilgili olduklarını biliyoruz, ama kelimelerin acımasız çağrışımları hiç uyanmıyor. Bu anlamı, ölüsü ve acısı olmayan bir savaş. Cepheler imha edildi, kayıplar verildi- İnsandan eser olmayan nesne tahribatları. Saldırı azaltıldı, görevler büyük oranda yerine getirildi- bedelinden hiç bahsedilmeyen başarılar.

Gazetelerdeki savaş zararsız. Saldırgan, hiç saldırmış gibi görünmüyor çünkü savaş yapılır. Kurban da kurban gibi görünmüyor çünkü onlar tali zararlar dönuşecekler. Teknik göz dolduruyor ve gerçeklik, savaş, kendini insancıl müdahale, kurtarma ve faaliyet gibi sözcüklerin arkasına saklıyor. Vahşilikten başka bir şey olmayan nasıl tehlikesizleştiriliyor? Bu bilinçsiz mi yoksa bilinçli mi gerçekleşiyor? Dilin bu şekilde kullanımı nelere yol açıyor?

Dilin etkisi

Dil, kullandığımız en önemli iletişim aracı. Dille birbirimizle iletişime geçiyoruz, kendimizi ve düşüncelerimizi şekillendiriyoruz. Onunla inandırabiliyoruz, etkileyebiliriz ya da kendimizi haklı çıkarabiliyoruz. Diğer taraftan onunla karşımızda kimin olduğunu ve onun ne düşündüğünü, ne istediğini, ne beklediğini bilebiliyoruz. Bunun yanında medyanın dili incelenmesi en zor dil çünkü etkilerinin büyük bir bölümü bilinçaltında gerçekleşiyor. Konuşma dilinin ve medyanın dilinin kavramlarının çoğu çok müphem. Doğaçlama olarak somut bir tanım

yapmak çok zor. Birçok kelimenin esas anlamları hangi bağlamda kullanıldıklarına bağlı olarak biz fark etmeden belli resimleri ya da çağrışımları aklımıza getiriyor. Barış görevleri bize bugüne kadar barışla ilgili bir şey olarak aşılandı. Onların savaş bölgelerinde gerçekleştirildikleri ve çoğunlukla askeri güçlerin kullanıldığı, kelimenin kullanımında perdenin ardında kalıyor. İnce ve kolay gözlenebilen etkileri nedeniyle dil, yerleşik davranışları ve düşünceleri etkilemek ve basitçe manipüle etmek için hem çok yatkın hem de çok uygun. Bu manipülasyon her zaman bilinçli bir şekilde gerçekleşmiyor ve de toplumun her alanında her gün kelimelerin hangi anlamlarda kullanıldığı tartışılıyor. Bu arada medya, politika, ekonomi, bilim, konuşma dili gibi özel biçimleriyle kültür ve böylece “normal” toplum arasında bir aracı konumunda. Olağanüstü hassas savaş teması ise bunu daha da görünür kılıyor. Medya burada her zaman topa tutulur. Gazeteciler haberleriyle savaşın hazırlanmasına ve sürdürülmesine yardım ettikleri ve seyrinde de kayda değer payları olduğu

gibi iddialarla suçlanırlar. Bilim dünyasında, medyanın savaşın desteklenmesinde ve sürdürülmesinde ya da savaşa karşı çıkılmasında etkisinin gerçekten ne kadar yüksek olduğu tartışmalıdır. Her şeyden önce bugüne kadar konuyla ilgili haberler hakkında önemli bir araştırma yok. Yani bugüne kadar ne medyada kullanılan savaş dilinin günlük yaşamdaki dile ve dolayısıyla toplumun anlayışına nasıl etki ettiği, ne de belli bir dil kullanımının gerçekten vatandaşın savaşa ilgili olumlu ya da olumsuz düşünmesine sebep olup olmadığı konusu araştırıldı. Bununla birlikte savaşa ilgili medya tarafından kullanılan resimlerin -görsel ya da yazılı- savaşların toplum tarafından nasıl karşılanacağı ve ne gibi tepkilere neden olacağı konusunda payı olduğu kabul ediliyor. Yoksa sansür ya da haber yapma özgürlüğü konusundaki tartışmalar bu kadar ateşli geçmezdi.

Dil aracılığıyla yönlendirme

Öteden beri tüm dünyada siyaset ve ordu, çıkarları için dini, milli, ideolojik ya da diğer “neden”lere dayanarak askeri harekâtları haklı göstermeye ve meşrulaştırmaya çalışıyor. Toplumun desteğini arkasına almayan hiçbir savaşa girilmiyor. Dil ve resimler savaş niyetinin ya da en azından

kabulün oluşması için önemli araçlar. Dost ve düşmanın resimleri bu araçlar sayesinde betimlenir, halkın onayı ya da reddi onlarla elde edilir. “Güzelliği abartılan sözcük kullanımları, yeni ve iyimser sözcüklerin türetilmesi, ifade tarzları ve metaforlar yoluyla hükümetler ve ordular kendi otoritelerini uygulamak ve savaşı meşru kılmak için tek tip davranışlar ve düşünceler yaratmaya çalışıyorlar.” diye yazıyor Hannover Üniversitesi Alman dili ve edebiyatı profesörü Joachim S. Heise. Dil aracılığıyla yönlendirme burada bilinçli olarak gerçekleşir. Federal ordu bu nedenle örneğin yeni silah teknolojilerine isim verme konusunda yetkili olan terminoloji komitelerine sahiptir. Ayrıca ordunun, Dışişleri Bakanlığı’nın ya da NATO’nun basın açıklamaları halkla ilişkiler konusunda uzman kişilerce özenle gözden geçirilir. Buna karşılık bu manipülasyonların iletilmeleri ve çevrimi dili kullanan -gazeteci ama aynı zamanda da haberi alan- tarafından her zaman bilinçli biçimde olmaz. İki temel mekanizma yoluyla savaş, siyaset ve ordu tarafından sürekli tehlikesizleştirilir. Öncelikle bir savaştan, krizden ya da çatışmadan bahsedildiğinde, politik hesaplar ve anlayış duruma uydurulur. Savaş sadece bir kriz olarak mı sunulacak, o

zaman acilen politik bir temellendirmeye ihtiyaç duyulmaz, önce diğer olası tüm tedbirlerin alınmış olmasına dikkat edilir. Yugoslavya, “çatışma alevlenene” kadar uzun zaman boyunca batının gözünde sadece bir kriz bölgesiydi. Organize olmuş silahlı saldırı artık inkâr edilemeyecek kadar görünür olduğunda “iç savaş ortamı”ndan -devlet içi olaydan- bahsedildi. Benzer dilsel tanımlamalar bugün yine Çeçenistan’daki savaşa gözlemleniyor. İkincisi, tehlikesizleştirmek, yani düşüncelere ve olası müdahalelere engel olmak. Askeri harekâtları haklı göstermek ve meşrulaştırmak da tehlikesizleştirmenin bir parçası. “İnsani nedenlerle barışçıl müdahale”ler, acı gerçeklikten, ne gerekçeyle olursa olsun savaş çıkmasından daha çok kabul görüyor kamuoyunda. Alman Dili Enstitüsü’nden dilbilimci Heidi Kaemper “Barış hareketinin varlığından beri artık savaş, barış yanlısı kamuoyuna, savaş olarak ifade edilemiyor.” diyor.

“Yumuşak” Dostlar – “Sert” Düşmanlar

Bir savaştaki olası harekâtların onayının alınması için “dost-düşman ayrımı”nın, “biz-siz ikilemi”nin güçlendirilmesi gerekir. Bu kendini, yumuşak ve sert dil denen kullanım yoluyla ifade eder. Bununla birlikte, savaşa katılmak olmazsa olmaz şart değildir. Sempatiler de bu amaçla kullanılır. Sert dil, düşmana negatif özellikler yüklemeye yarar. “Kosova”da şiddetin artışı Miloseviç rejimine olan karşılığı da arttırdı. ‘Soykırım’, ‘toplama kampı’, ‘Nazi egemenliği’, ‘Auschwitz’ özellikle Savunma bakanı Rudolf Scharping’ten duyulan sözcüklerdi. Bu sert dilin sebepleri açık: Alman desteğiyle gerçekleşen hava harekâtı kamuoyunda çok tartışılıyordu. Bu yüzden politikacılar kamuoyu önünde baskı altındaydı. Kendi davranışlarını haklı göstermek zorundaydılar ve bunun için dili kullandılar. Birisini soykırımla suçladığınızda aynı anda kendi davranışınızı da haklı çıkarmış oluyordunuz. Gerçi kendi davranışlarını haklı gösteren tek faktör soykırım suçlaması değil. Yumuşak dilin kullanımı ve olumlu anlamları olan kavramların kendi yaptıklarını adlandırmada kullanılması da bunu güçlendirir. “BM barış kuvvetlerinin insancıl müdahalesi” gibi. Son zamanlarda Brüksel’deki genel merkez, sanki NATO kuvvetleri de tehlikesiz,

ölüsüz ve acısız, sadece barış işleri için yollardaymış gibi bir intiba bırakmaya çalışıyor. Düşman “bombalarken” onlar “kurtarıyor” ve “özgürleştiriyorlar.” Savaşı tehlikesizleştirmek ve toplumda kabul edilebilir yapmak için dil birçok olanak sunuyor. Bunların hepsi dilin kurnaz kullanımını amaçlıyor. Kim yönlendirmek istiyorsa, kelimeleri, anlamları tam olarak anlaşılacak ve gerçek söylemleri yönlendirilmek istenenlerce sorgulanmayacak şekilde kullanıyor. Bu kullanımlar arkalarında genellikle ne dendiğini anladığımızı sanmamıza yol açan belirsiz bir his bırakıyorlar.

Uzmanlık dili

Her şeyden önce askeri dildeki terimler, yabancı sözcükler ya da kısaltmalar bu kurnaz manipülasyon için biçilmiş kaftan. Uzmanlar ve işsizler arasında geçiyorlarsa anlamları çok örtülü, kolayca yanlış bilgilendirebilirler. Kim “nükleer stratejik parite” ile kastedilenin ne olduğunu tam olarak biliyor ki? Bu şekildeki bir uzmanlık dili gücün üstünlüğü anlamına geliyor: Otorite, cahil, soruşturmaya kalkışmadan öylece kabul eden okuyucu tarafından yaratılıyor. Bunun bir benzeri doktorun kendi terminolojisiyle tanı koymasında da söz

konusu. Hasta uzmanın analizine saygı duyar ama sonuçta bir şey anlamamıştır. Uzmanlık dili sadece mesafe yaratmakla kalmıyor ayrıca sakinleştirici bir işleve de sahip. Freiburg Üniversitesi'nde Germanistik profesörü olan Uwe Pörksen "Teknik terimlerde ciddi anlamda uyuşturucu bir şey var. Yatıştırıyorlar. Heyecana gerek yok, konu uzmanın ellerinde güvende, diyorlar." şeklinde yazıyor. Uzmanların strateji planlarında yaptıkları saptamalar şöyle kabul görür: "İttifakın güvenilir nükleer silahlı kuvvetleri ve ittifak yardımlaşma birliği, gelecekte de kolektif savunma planlarının içinde yer alan Avrupa ittifakı üyelerinin nükleer görevlere katılımını gerektiriyor." Ne hakkında konuştuklarını zaten yeterince biliyorlar, değil mi? Gazeteciler sıkça teknik terimleri doğrudan aktarırlar. Çoğunlukla tamamlayıcı bir açıklama yapmadan, doğrudan alıntı yaparlar. Aslında kendileri de bilmedikleri terminolojiyi kullanarak sanki konunun uzmanıymışlar gibi ahkâm keserler. Kimse zayıflık göstermek istemez, ek olarak da zaman darlığı gelir. Monika Lungmus "Dil akrobasisleri yazarı

büyütür, olayı küçültürler." diyerek kendi cemiyetini eleştirir.

Çelişkiler
Benzer bir şey aslında kendisiyle çelişen kelimeler yaratmak ve kullanmakta da geçerli. Bir ülkenin kelimenin çağrıştırdığının aksine nadiren barışçıl yollarla kurtarılacağı gerçeğine rağmen barış misyonlarından bahsediliyor. Alay edermiş gibi ABD'nin atom füzeleri "barış koruyucu"su olarak anılıyor.

Çelişkiler açıkça görülüyor ve normal bir gazete okumasında karşılaşılabilecek ve tabii ki konuşmalarla sürdürülebilecek türden çelişkiler bunlar. Neyse ki insanların bu tür çelişkilere dayanabilecek şizofreni yetenekleri var.

Tehlikesizleştirmenin diğer bir yolu Almancada çokça kullanılıyor: Edilgen cümleler... Kimse doğrudan ateş etmez sadece ateş edilir ya da daha kötüsü, ateşli silahlar kullanılır. Böylece katilden bahsedilmez. Onun yerini sayılar ya da insan dışı varlıklar alır: 150 uçuş yapılacak, kayıplarla birlikte saymak gerekir. Ve somut olay kişinin bir etkisi olmadan zahiri bir biçimde gerçekleşir. Savaş insansızlaştırılır. Onun artık insanla ilgili hiçbir tarafı yoktur, kurbanı yoktur, ne suçlusunu ne de mağduru vardır. Sadece nesnelere verilen zararlar vardır. Ölü, "kayıp", "sivil zarar" ya da "bağlantısı kesilenler" şeklinde tanımlanır, acılar sanki sabah kahvaltısı okumalarına uygun olsunlar diye estetikleştirilir.

Çağrışımın oyunu
Dil aracılığıyla yapılan kurnaz yönlendirmeler çağrışımınla oynanan metaforların kullanımı ve bunun yanı sıra genelleme oyunlarıyla da gerçekleşiyor. Metaforlar paralellikler yaratıyor: Tornado denilen savaş bombaları doğal afetlere neden oluyor ve doğal afetlerin sorumlusu yoktur. Leopar isimli panzer canlı bir şey, hızlı, sabırlı, esnek, aynı zamanda yırtıcı - ama zaten bu bir savaş. Bu paralellikler günlük dil kullanımında bilinçli gerçekleşmiyor, daha çok bilinçaltına işliyor. Bu sıralar askeri alanlarda hayvan isimlerinin kullanımı özellikle tercih ediliyor. Özellikle bütün panzer isimleri yırtıcı hayvanlardan geliyor - Cansızlar canlı kullanımlara, bir yüksek basamağa terfi ediyor. Bombalar ise doğal olayların isimlerini alıyorlar, savaş böylece kimsenin sorumlu olmadığı kaçınılmaz bir olaymış gibi yansıtılıyor. Daha da vahimi silahların önemsizleştirilmesi. Örneğin; Amerikalıların Hiroşima'ya attıkları atom bombasının adı "küçük çocuk" olabiliyor. Genellemeler de çağrışımın sebep oluyor. "Operasyon" cerrahi olabileceği gibi askeri de olabilir, "havalanan" her şey olabilir: bir yolcu uçağı, Silvester roketi ya da bomba. Görev, faaliyet, çatışma, çözüm, zarar gibi sözcüklerin militarist

anlamları dışında çok geniş başka anlamları da var. Bu kelimelerle savaşın spesifik, karanlık eşsizliği ifade ediliyor çünkü bu kelimeler günlük dilde çok kullanılıyorlar. Böylece savaş da günlük hale geliyor. “Özetleme dili en önemli şeyleri gözden kaçırmaya neden oluyor. Anlamların gerçekliği değersizleşirken acıların kuru gerçekliği örtbas ediliyor.” Kapalı sistemler – Dilin kendi dinamiği Yapılan açıklamaların tümü öyle gösterse de, tehlikesizleştirmelerin tamamı siyaset ve ordu tarafından bilinçli biçimde yapılmaz. Sahneler ve mesajlar kullanılan dile büyük özen gösterilerek hazırlanır. Ama dilin her zaman kendi dinamiği de vardır. Kapalı dil sistemlerine sahip sosyal çevreler ya da iş çevreleri (burada ordu, siyaset ve medya) önce dil kategorileri oluşturur, sonra da kendi oluşturduğu dil kategorileriyle düşünmeye başlar. Sürekli aynı deyimlerin ya da ifadelerin kullanılması “yanlış” bir şey söylememe güvencesi verir. Dil kalıpları günlük kullanıma ve böylece de siyasetin/ordunun, medyanın ve günlük hayatın diline geçer. Bu alanlar ise birbirlerini karşılıklı olarak etkiler.

Bunun sonucunda bilinçli olarak bir kere kullanılan sözcükler ve ifadeler bilinçsiz olarak insanlar tarafından kendi durumları için de kullanılmaya başlanır. Dilbilimci Martin Wengeler “Üstü kapalı her söz bilinçli olarak kullanılmaz.” diyor. “Birçoğu, politik inançlardan, gerekliliklerden ve acıyı hafifletmek için ortaya çıkıyor ya da belli yargı kalıplarından türüyorlar.” Savaş ve medya Yine de politikacıların ya da ordunun savaş zamanlarında kullandığı dilin, duyguları kontrol etmek, onaylanmak ya da reddedilmek, çoğunluğu savaş yanlısı ya da karşıtı yapmak için bilinçli olarak seçildiği su götürmez bir gerçek. Ama medyanın bununla ne ilgisi var? Medya da “kelimelerle oynanan oyun”a katılmak mı istiyor yoksa medyanın kendisi de dilin kurnaz kullanımının bir kurbanı mı? Bu soruların yanıtı kesinlikle bir tek gazetecinin aptallaştırmak, kandırmak ya da tehlikesizleştirmek yönündeki kastında bulunamaz. Eckart Spoo kendi deneyimlerinden yola çıkarak “Mesleğimizin en acı yanı, gazeteciler olarak her zaman farkına varmadan bu tür propagandaların taşıyıcısı ve kontrol mekanizmalarının çalıştırıcısı olma tehlikesini taşımamız. Her şeyden önce çok hızlı çalışmaya zorlandığımız durumlarda okuyucuya, dinleyiciye ya da izleyene ulaştırdığımız iddiaların üzerinde düşünme ve onları sorgulama

şansımız olmuyor. Bu nedenle bu iddiaların neye yol açabileceğini bilemiyoruz” diye yazıyor. Manipüle edilmeyen tek bir kelime bile yok. Buna haberler üzerinde düşünmeye zaman bırakmayan, sürekli artan biçimde haberleri bir an önce güncel bir şekilde ulaştırma baskısı ekleniyor. Bu yüzden de anlamları sorgulanmadan ajanslardan ya da resmi kaynaklardan gelen her basın açıklaması kelimesi kelimesine aktarılıyor. Her kapalı dil sisteminde olduğu gibi gazeteciler de belirli dil kurallarına alışkınlar. Neyin kabul edilebilir neyin kabul edilemez olduğuna editörler karar veriyor. Güncel problemlerle ilgili tartışma yazılarının redaksiyon sırasında kaybolması yazarları ajansların haberlerini kullanmaya itiyor. Ancak medyanın rolü farklı ele alınmalı. Aksi halde tabii ki medya savaş yanlısı olur ve gerekçe olarak da resmi basın açıklamalarının dili kullanılır. Medyadan eleştirel bakış açısı beklenemez hale gelir. Dille hassas bir ilişkinin ilk kez görülmesi medyada savaşa yeni bir boyut kazandıran Körfez Savaşı’na rastlar. Kosova Savaşı sırasındaki “tali zararlar”, “etnik temizlik” gibi kelimelere uygulanan sansür, dil aracılığıyla yönlendirmeleri öylece kabul etmeme bağlamında yeni bir dönemdir. Artık yazılar eleştirilmeden değil dil aracılığıyla yapılan yönlendirmeler dikkate alınır.

okunmaya başlandı. Burada öncelikle dil aracılığıyla yönlendirme mekanizmalarının açıklanması önem taşıyor. Ne zaman ki kişi dostluğun ya da düşmanlığın nasıl tanımlandığını, kelimelerin asıl anlamlarıyla nasıl çeliştiğini ve bambaşka bir şeyi çağrıştırdığını, genellemeler ya da metaforlar aracılığıyla olayların nasıl bulanıklaştırıldığını ya da ne zaman terminolojinin anlatılmanın arkasındaki bilgiye ulaşmayı zorlaştırma amacıyla kullanıldığını tanıyabilir, yalnızca o zaman yeni dilsel kategoriler oluşturabilir ve genel olarak kullanılan gerekçelendirme kalıplarına kanmaz.

Tabii ki bu, her gazete okumasında yenilenmesi gereken uzun bir süreçtir. Son olarak, Alman Dil Birliği'nden Gerhard Müller Almanya yeniden savaşa katıldığından beri kamunun bir kısmının eleştirel yaklaşmaya başladığını söylüyor: "El ilanları, anma törenleri ve broşürler insanların eskiye göre daha dikkatli olduğunu ve dil silahlarını daha iyi tanıdıklarını gösteriyor."

Kaynak: http://www.antimilitarismus-information.de/ausgaben/2000/8-9-00_4.htm

Remember Hiroshima August 6, 1945

- Hiroşima'yı Hatırla; 6 Ağustos 1945

Zorunlu Askerliğe ve Militarist Sisteme Karşı M. 1993 yılında Türkiye'de yapılan Uluslararası Vicdani Retçiler Toplantısı'nda (ICOM) hazırlanmıştır.

Kaynak:
<http://www.savaskarsitlari.org/arsiv.asp?ArsivTipID=2&ArsivAnalID=21915>

(1) Anti-Conscription Manifesto 1926, signed among others by Henri Barbusse, Annie Besant, Martin Buber, Edward Carpenter, Miguel de Unamuno, Georges Duhamel, Albert Einstein, August Forel, M.K. Gandhi, Kurt Hiller, Toyohiko Kagawa, George Lansbury, Paul Loebe, Arthur Ponsonby, Emanuel Radl, Leonhard Ragaz, Romain Rolland, Bertrand Russell, Rabindranath Tagore, Fritz von Unruh, H.G. Wells.

(2) Against Conscription and the Military Training of Youth 1930, signed among others by Jane Addams, Paul Birukov und Valentin Bulgakov (collaborators of Leo Tolstoy), John Dewey, Albert Einstein, August Forel, Sigmund Freud, Arvid Jaernefelt, Toyohiko Kagawa, Selma Lagerloef, Judah Leon Magnes, Thomas Mann, Ludwig Quidde, Emanuel Radl, Leonhard Ragaz, Henriette Roland Holst, Romain Rolland, Bertrand Russell, Upton Sinclair, Rabindranath Tagore, H.G. Wells, Stefan Zweig.

İnsanlık adına; savaş suçları tarafından tehdit edilen tüm siviller, özellikle kadınlar ve çocuklar için; savaştan ve savaş hazırlıklarından zarar gören Doğa 'nın yararına...

Biz aşağıda imzası bulunanlar, tam silahsızlanma doğrultusunda büyük ve kesin bir adım olarak zorunlu askerliğin evrensel olarak ortadan kaldırılmasını istiyoruz. Biz 20. yüzyıl hümanistlerinin mesajını hatırlıyoruz:

"İnancımız odur ki, büyük profesyonel subay birlikleri ile beraber, zorunlu askerlerden oluşan ordular barış için büyük bir tehdittir. Zorunlu askerlik insan kişiliğinin alçaltılmasına ve özgürlüğün yok edilmesine yol açar. Adaletsiz ve akıl dışı olan kışla hayatı, askeri talimler, emirlere körtü körtüne itaat ve kan dökmek için tasarlanmış bir eğitim, bireye, demokrasiye ve insan yaşamına saygıyı yerle bir eder.

İnsanları yaşamlarından vaz geçmeye zorlamak ya da kendi iradelerine karşı olarak veya kendi eylemlerinin doğruluğu konusunda herhangi bir kanaate sahip olmaksızın onları ölüme sürmek, insanın sahip olduğu değeri hiçe saymaktır. Yurttaşlarını savaşa katılmak için zorlamak yetkisine sahip olduğunu düşünen Devlet, onların barış içindeki yaşamlarının değerine ve mutluluğuna gereken saygıyı asla tam olarak göstermeyecektir. Üstelik, zorunlu askerlik vasıtasıyla, saldırganlığın militarist ruhu, erkek nüfusun tamamına en çok etkilenebilecekleri bir yaşta aşılanır. Erkekler, savaşa hazırlanarak, savaşı kaçınılmaz ve hatta arzu edilir bir şey olarak düşünme noktasına gelirler." (1)

"Zorunlu askerlik, bireysel kişilikleri militarizme tabi kılar. Bu köleliğin bir biçimidir. Ulusların düzenli olarak buna katlanıyor olması, tam da onun sindirici etkisinin bir başka kanıtıdır.

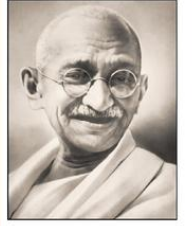
Askeri eğitim, ruhun ve beden, öldürme sanatında terbiye edilmesidir. Askeri eğitim savaş eğitimidir. Savaş ruhunun daimi kılınmasıdır ve barış arzusunun gelişmesini engeller." (2)

Biz tüm insanları, kendilerini militer sistemin tahakkümünden kurtarmaya ve bunun için de Mahatma Gandhi ve Martin Luther King çizgisinde şiddetten arınmış direniş yöntemlerine başvurmaya, yani vicdani redde, sivil itaatsizliğe, savaş vergilerini reddetmeye, askeri araştırma, üretim ve ticaret ile işbirliğini reddetmeye teşvik ediyoruz.

İçinde bulunduğumuz elektronik savaş ve medya manipülasyonu çağında, vicdanımıza uygun olarak ve zamanında eyleme sorumluluğumuzu reddedemeyiz. Zihinlerimizi ve toplumlarımızı militarizmden arındırmanın, savaşa ve ona yönelik bütün hazırlıklara karşı sesimizi yükseltmenin tam zamanıdır.

Artık eylem zamanıdır, artık yaratmak ve başkalarının yaşamlarını koruyacak bir biçimde yaşamak zamanıdır

Zorunlu Askerliğe Karşı Manifesto

PEMBE GÜZEL Mİ
OLDU?

